Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 15 lipca 2021 r.*

Odwołanie – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM) – Jednolity fundusz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) – Obliczenie składek ex ante za rok 2017 – Uwierzytelnienie decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) – Obowiązek uzasadnienia – Dane poufne – Zgodność z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63

W sprawach połączonych C-584/20 P i C-621/20 P

mających za przedmiot dwa odwołania w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione odpowiednio w dniach 6 i 20 listopada 2020 r.,

Komisja Europejska, którą reprezentowali D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci i A. Steiblytė, w charakterze pełnomocników,

wnosząca odwołanie w sprawie C-584/20 P,

popierana przez:

Królestwo Hiszpanii, które reprezentował J. Rodríguez de la Rúa Puig, w charakterze pełnomocnika,

interwenient w postępowaniu odwoławczym,

w której drugą stroną postępowania był:

Landesbank Baden-Württemberg, z siedzibą w Stuttgarcie (Niemcy), który reprezentowali H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

popierany przez:

Fédération bancaire française, z siedzibą w Paryżu (Francja), którą reprezentowali A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon, adwokaci,

interwenient w postępowaniu odwoławczym,

* Język postępowania: niemiecki.

Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowali K.P. Wojcik, P.A. Messina, J. Kerlin i H. Ehlers, w charakterze pełnomocników, których wspierali H.G. Kamann, P. Gey, Rechtsanwälte, i F. Louis, avocat,

strona pozwana w pierwszej instancji,

oraz

Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowali K.P. Wojcik, P.A. Messina, J. Kerlin i H. Ehlers, w charakterze pełnomocników, których wspierali H.G. Kamann, P. Gey, Rechtsanwälte, i F. Louis, avocat,

wnosząca odwołanie w sprawie C-621/20 P,

popierana przez:

Królestwo Hiszpanii, które reprezentował J. Rodríguez de la Rúa Puig, w charakterze pełnomocnika,

interwenient w postępowaniu odwoławczym,

w której drugą stroną postępowania był:

Landesbank Baden-Württemberg, z siedzibą w Stuttgarcie (Niemcy), który reprezentowali H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

popierany przez:

Fédération bancaire française, z siedzibą w Paryżu (Francja), którą reprezentowali A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi i M. Dalon, adwokaci,

interwenient w postępowaniu odwoławczym,

Komisję Europejską, którą reprezentowali D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci i A. Steiblytė, w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes, R. Silva de Lapuerta, wiceprezes, J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan, M. Ilešič, L. Bay Larsen (sprawozdawca), A. Kumin i N. Wahl, prezesi izb, T. von Danwitz, M. Safjan, C. Lycourgos, I. Jarukaitis, N. Jääskinen i I. Ziemele, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Richard de la Tour,

sekretarz: D. Dittert, kierownik wydziału,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 23 marca 2021 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swoich odwołaniach Komisja Europejska i Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 23 września 2020 r., Landesbank Baden-Württemberg/SRB (T-411/17, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2020:435), w którym Sąd stwierdził nieważność wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 11 kwietnia 2017 r. decyzji SRB w sprawie obliczenia składek ex ante za rok 2017 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2017/05) (zwanej dalej „sporną decyzją") w zakresie, w jakim owa decyzja dotyczy Landesbank Baden-Württemberg.

Ramy prawne

Dyrektywa 2014/59

2 Motywy 105–107 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/UE oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190) mają następujące brzmienie:

„(105) Zasadniczo składki powinny być pobierane od podmiotów z branży przed podjęciem jakichkolwiek działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i niezależnie od tych działań. Jeżeli zgromadzone w ten sposób środki nie wystarczają do pokrycia strat lub kosztów poniesionych w wyniku zastosowania wspomnianych mechanizmów finansowania, należy pobrać dodatkowe składki na pokrycie dodatkowych kosztów lub strat.

(106) Aby osiągnąć masę krytyczną i uniknąć efektów procyklicznych, które pojawiłyby się, jeżeli w trakcie kryzysu o charakterze systemowym mechanizmy finansowania miałyby się opierać wyłącznie na składkach pobieranych ex post, niezbędne jest, by środki finansowe dostępne ex ante w ramach krajowych mechanizmów finansowania osiągnęły co najmniej pewien minimalny poziom docelowy.

(107) Aby zapewnić sprawiedliwe obliczenie składek i stworzyć zachęty do prowadzenia mniej ryzykownej działalności, składki na rzecz krajowych mechanizmów finansowania powinny uwzględniać wysokość ryzyka kredytowego, ryzyka utraty płynności i ryzyka rynkowego, na jakie narażone są instytucje".

3 Artykuł 102 ust. 1 tej dyrektywy stanowi:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 31 grudnia 2024 r. ich krajowe mechanizmy finansowania posiadały dostępne środki finansowe w wysokości co najmniej 1% kwoty depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji, które uzyskały na ich terytorium zezwolenie na prowadzenie działalności. Państwa członkowskie mogą ustalić poziomy docelowe przekraczające tę kwotę”.

4 Artykuł 103 owej dyrektywy przewiduje:

„1. Aby osiągnąć poziom docelowy określony w art. 102, państwa członkowskie zapewniają, aby co najmniej raz w roku od instytucji, które uzyskały na ich terytorium zezwolenie na prowadzenie działalności, w tym również od oddziałów unijnych, były pobierane składki.

2. Składka od każdej instytucji jest obliczana proporcjonalnie do kwoty jej zobowiązań (z wyłączeniem funduszy własnych), pomniejszonej o kwotę depozytów gwarantowanych w odniesieniu do kwoty łącznych zobowiązań (z wyłączeniem funduszy własnych), pomniejszonych o kwotę depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium danego państwa członkowskiego.

Składki te są dostosowywane odpowiednio do profilu ryzyka instytucji, zgodnie z kryteriami przyjętymi na mocy ust. 7.

[…]

7. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 115 w celu sprecyzowania koncepcji dostosowywania składek odpowiednio do profilu ryzyka instytucji, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, z uwzględnieniem wszystkich poniższych czynników:

a) ekspozycji instytucji na ryzyko, w tym znaczenia jej działalności handlowej, jej ekspozycji pozabilansowych oraz stopnia wykorzystania dźwigni finansowej;

b) stabilności i dywersyfikacji źródeł finansowania instytucji i nieobciążonych aktywów o wysokiej płynności;

c) sytuacji finansowej instytucji;

d) prawdopodobieństwa, że instytucja zostanie objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;

e) stopnia, w jakim instytucja korzystała w przeszłości z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego;

f) złożoności struktury instytucji oraz możliwości przeprowadzenia jej skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

g) znaczenia instytucji dla stabilności systemu finansowego lub gospodarki co najmniej jednego państwa członkowskiego lub Unii;

h) faktu, iż instytucja ta należy do instytucjonalnego systemu ochrony”.

Rozporządzenie nr 806/2014

5 Motyw 41 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1) ma następujące brzmienie:

„W świetle zadań Jednolitej Rady i celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które obejmują ochronę środków publicznych, funkcjonowanie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji [SRM] powinno być finansowane ze składek płaconych przez instytucje mające siedzibę w uczestniczących państw członkowskich".

6 Artykuł 69 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Przed końcem początkowego ośmioletniego okresu od dnia 1 stycznia 2016 r. […] dostępne środki finansowe [jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF)] muszą osiągnąć co najmniej 1% kwoty depozytów gwarantowanych wszystkich instytucji kredytowych, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności we wszystkich uczestniczących państwach członkowskich".

7 Artykuł 70 ust. 1 i 2 rzeczonego rozporządzenia przewiduje:

„1. Indywidualną składkę od każdej instytucji pobiera się co najmniej raz w roku i oblicza się ją proporcjonalnie do kwoty jej zobowiązań, z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, w odniesieniu do łącznych zobowiązań – z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych – wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich.

2. Każdego roku po konsultacji z [Europejskim Bankiem Centralnym (EBC)] lub właściwym organem krajowym oraz w ścisłej współpracy z krajowymi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Jednolita Rada oblicza wysokość indywidualnych składek w celu zapewnienia, aby składki należne od wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium wszystkich uczestniczących państw członkowskich, nie przekraczały 12,5% poziomu docelowego.

Każdego roku podstawą obliczania wysokości składek od poszczególnych instytucji jest:

a) składka ryczałtowa, czyli proporcjonalna w oparciu o kwotę zobowiązań instytucji, z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, w odniesieniu do całkowitych zobowiązań, z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium uczestniczących państw członkowskich; oraz

b) składka skorygowana o ryzyko, której podstawą są kryteria określone w art. 103 ust. 7 dyrektywy [2014/59], przy uwzględnieniu zasady proporcjonalności i bez powodowania zakłóceń między strukturami sektora bankowego państw członkowskich.

Stosunek składki ryczałtowej do składek skorygowanych o ryzyko uwzględnia zrównoważoną dystrybucję składek w różnych rodzajach banków.

[…]”.

8 Artykuł 88 ust. 1 tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Członkowie Jednolitej Rady, wiceprzewodniczący, […] pracownicy Jednolitej Rady i pracownicy zatrudnieni w drodze wymiany z uczestniczącymi państwami członkowskimi lub oddelegowani przez te państwa, wykonujący obowiązki z zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej na podstawie art. 339 TFUE oraz odpowiednich przepisów prawodawstwa Unii, również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji. W szczególności zabrania im się ujawniania informacji poufnych otrzymanych w trakcie wykonywania obowiązków zawodowych lub otrzymanych od właściwego organu lub organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w związku z ich funkcjami na mocy niniejszego rozporządzenia jakimkolwiek osobom lub organom, chyba że następuje to w ramach wykonywania przez nich funkcji przewidzianych na mocy niniejszego rozporządzenia w formie skrótowej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych podmiotów, o których mowa w art. 2, bądź za wyraźną i uprzednią zgodą organu lub podmiotu, które dostarczyły informacje.

Informacje objęte wymogami dotyczącymi tajemnicy służbowej nie mogą być ujawniane innym podmiotom publicznym ani prywatnym, z wyjątkiem sytuacji, gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.

[…]”.

Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63

9 Artykuł 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44) stanowi:

„1. Organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustalają wysokość rocznych składek wnoszonych przez poszczególne instytucje proporcjonalnie do ich profilu ryzyka, w oparciu o informacje przekazane przez te instytucje […] i przy zastosowaniu metodyki określonej w niniejszej sekcji.

2. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ustala wysokość rocznej składki, o której mowa w ust. 1, na podstawie rocznego poziomu docelowego mechanizmu finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, z uwzględnieniem poziomu docelowego, który powinien zostać osiągnięty do dnia 31 grudnia 2024 r. zgodnie z art. 102 ust. 1 dyrektywy [2014/59] oraz na podstawie obliczanej kwartalnie średniej kwoty gwarantowanych depozytów w roku poprzednim dla wszystkich instytucji, które posiadają zezwolenie na prowadzenie działalności w danym państwie członkowskim”.

10 Artykuł 5 tego rozporządzenia delegowanego ustanawia zasady w zakresie korekty podstawowej składki rocznej o ryzyko.

11 Artykuł 6 wskazanego rozporządzenia delegowanego określa elementy i wskaźniki ryzyka, których względną wagę ustanowiono w art. 7 tego rozporządzenia delegowanego.

12 Artykuł 9 rozporządzenia delegowanego 2015/63 stanowi:

„1. Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa mnożnik dodatkowej korekty ryzyka dla każdej instytucji poprzez połączenie wskaźników ryzyka, o których mowa w art. 6, zgodnie ze wzorem i procedurami określonymi w załączniku I.

2. Nie naruszając przepisów art. 10, składka roczna każdej instytucji ustalana jest w odniesieniu do każdego okresu składkowego przez organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez pomnożenie podstawowej składki rocznej przez mnożnik dodatkowej korekty ryzyka, zgodnie ze wzorem i procedurami określonymi w załączniku I.

3. Mnożnik korekty ryzyka mieści się w przedziale od 0,8 do 1,5”.

13 Artykuł 13 ust. 1 tego rozporządzenia delegowanego stanowi:

„Najpóźniej do dnia 1 maja każdego roku organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powiadamia każdą z instytucji, o których mowa w art. 2, o swojej decyzji określającej wysokość składki rocznej należnej od każdej z tych instytucji”.

14 Załącznik I do wspomnianego rozporządzenia delegowanego jest zatytułowany „Procedura obliczania rocznych składek instytucji” i określa etapy, jakie powinna przeprowadzić SRB przy obliczaniu składek ex ante na rzecz SRF.

Okoliczności powstania sporu

15 W spornej decyzji SRB zdecydowała o wysokości składek ex ante na rzecz SRF za rok 2017, w tym kwoty składek Landesbank Baden-Württemberg, instytucji kredytowej z siedzibą w Niemczech.

16 Decyzją o poborze składki z dnia 21 kwietnia 2017 r., doręczoną Landesbank Baden-Württemberg w dniu 24 kwietnia 2017 r., Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (federalny urząd stabilizacji rynków finansowych, Niemcy) poinformował go, że SRB ustaliła jego składkę ex ante za rok 2017 na rzecz SRF, i wskazał mu kwotę do zapłaty na rzecz Restrukturierungsfonds (funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Niemcy). Do owej decyzji o poborze składki zostały dołączone dwa dokumenty, a mianowicie niemiecka wersja tekstu zaskarżonej decyzji, bez wymienionego w tym akcie załącznika, oraz dokument zatytułowany „Szczegóły obliczenia (korekta o profil ryzyka): składki ex ante na rzecz [SRF] za 2017 r.” (zwany dalej „załącznikiem zharmonizowanym”).

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 czerwca 2017 r. Landesbank Baden-Württemberg wniósł skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

18 Na poparcie skargi podniósł on sześć zarzutów. Zarzuty te dotyczą, po pierwsze, naruszenia art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) ze względu na niewystarczające uzasadnienie zaskarżonej decyzji, po drugie, naruszenia art. 41 karty ze względu na brak wysłuchania Landesbank Baden-Württemberg, po trzecie, naruszenia art. 47 karty ze względu na nieweryfikowalny charakter tej decyzji, po czwarte, naruszenia szeregu przepisów prawa wtórnego oraz art. 16 i 20 karty ze względu na zastosowanie mnożnika dla

wskaźnika „system ochrony instytucjonalnej”, po piąte, naruszenia art. 16 karty i zasady proporcjonalności ze względu na zastosowanie mnożnika korekty w zależności od profilu ryzyka oraz, po szóste, niezgodności z prawem art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego 2015/63 oraz załącznika I do tego rozporządzenia delegowanego.

19 Postanowieniem z dnia 13 listopada 2017 r., Komisja została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania SRB.

20 W ramach środka organizacji postępowania i trzech postanowień dotyczących środków dowodowych Sąd wezwał SRB do przekazania szeregu informacji oraz szeregu dokumentów, w tym pełnego odpisu oryginału spornej decyzji wraz z załącznikiem do niej.

21 W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona Landesbank Baden-Württemberg, i orzekł, że skutki tej decyzji zostaną utrzymane w mocy przez okres sześciu miesięcy od dnia uprawomocnienia się tego wyroku.

22 W pierwszej kolejności Sąd zbadał z urzędu zarzut dotyczący braku uwierzytelnienia spornej decyzji.

23 W tym względzie wskazał on w pkt 46 i 47 zaskarżonego wyroku, że o ile SRB przedstawiła kopię podpisanej wersji spornej decyzji, a także kopię podpisanej również karty obiegowej dotyczącej akt, o tyle nie przedstawiła ona żadnego dowodu uwierzytelnienia załącznika do tej decyzji, który stanowił istotny element rzeczonej decyzji. W szczególności Sąd podkreślił w pkt 51 zaskarżonego wyroku, że SRB nie wykazała, iż załącznik ten został podpisany elektronicznie.

24 W pkt 52 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że wysunięty przez SRB na rozprawie argument – zgodnie z którym ów załącznik był dostępny w systemie dokumentów „Advanced Records System” (zwanym dalej „ARES”) w chwili podpisywania karty obiegowej – jest nowy, a w związku z tym niedopuszczalny, oraz że w każdym razie nie jest on poparty dowodami. W pkt 53 tego wyroku Sąd stwierdził zatem, że przedstawiona przez SRB karta obiegowa nie zawiera żadnego dowodu popierającego zasadność tego argumentu lub pozwalającego wykazać nierozerwalny związek między ową kartą a dokumentem znajdującym się w ARES, który odpowiadałby załącznikowi do spornej decyzji.

25 W konsekwencji Sąd orzekł w pkt 55 zaskarżonego wyroku, że wymóg uwierzytelnienia spornej decyzji nie został spełniony.

26 W drugiej kolejności Sąd uznał za stosowne, w interesie prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, zbadanie zarzutów pierwszego, trzeciego i szóstego podniesionych przez Landesbank Baden-Württemberg i uwzględnił te zarzuty.

27 Sąd zbadał, po pierwsze, poszanowanie obowiązku uzasadnienia i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

28 W pkt 95–98 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że sporna decyzja nie zawierała prawie żadnego elementu służącego do obliczenia składki ex ante Landesbank Baden-Württemberg na rzecz SRF za rok 2017 oraz że o ile załącznik zharmonizowany precyzował inne elementy obliczenia, o tyle nie zawierał on elementów wystarczających do zweryfikowania prawidłowości tej składki. Sąd orzekł w szczególności, że dokument ten nie zawierał żadnego dowodu odnoszącego się do innych instytucji bankowych, których dotyczy to obliczenie, podczas gdy w szczególności na

podstawie art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego 2015/63 obliczanie wspomnianej składki oznaczało jednocześnie określenie proporcji pasywów Landesbank Baden-Württemberg względem całkowitych pasywów tych innych instytucji, jak również ocenę profilu ryzyka tego banku w odniesieniu do profilu ryzyka tych innych instytucji.

29 Sąd wyjaśnił ponadto w pkt 100 i 102 zaskarżonego wyroku, że z uwagi na poufny charakter danych uwzględnionych przy obliczaniu składki ex ante Landesbank Baden-Württemberg na rzecz SRF za rok 2017 sposób jej obliczania był wewnętrznie nieprzejrzysty i naruszył możliwość skutecznego zakwestionowania spornej decyzji. W związku z tym Sąd uznał w pkt 109 tego wyroku, że uzasadnienie przedstawione Landesbank Baden-Württemberg postawiło go w sytuacji, w której nie był on w stanie dowiedzieć się, czy kwota tej składki została obliczona prawidłowo, czy też powinien on był zaskarżyć ją przed sądami Unii.

30 Sąd wywiódł z tego w pkt 110 zaskarżonego wyroku, że SRB naruszyła obowiązek uzasadnienia.

31 Po drugie, w pkt 127 tego wyroku Sąd stwierdził, że możliwość zażądania przez Sąd od SRB informacji w celu zbadania zgodności z prawem zaskarżonej decyzji nie może zmienić w niniejszym przypadku stwierdzenia naruszenia obowiązku uzasadnienia ani zagwarantować poszanowania prawa Landesbank Baden-Württemberg do skutecznej ochrony sądowej.

32 Po trzecie, Sąd wypowiedział się w przedmiocie zarzutu niezgodności z prawem podniesionego przez Landesbank Baden-Württemberg.

33 W tym względzie Sąd stwierdził w pkt 129 zaskarżonego wyroku, że brak przejrzystości w metodzie obliczania składek ex ante na rzecz SRF wynikał, przynajmniej częściowo, z rozporządzenia delegowanego 2015/63. W konsekwencji, w pkt 141 tego wyroku Sąd orzekł, że naruszenie obowiązku uzasadnienia stwierdzone w tym wyroku było spowodowane, w odniesieniu do części obliczenia tych składek dotyczącego korekty o profil ryzyka, niezgodnością z prawem art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego 2015/63 oraz załącznika I do tego rozporządzenia delegowanego.

Żądania stron

34 W odwołaniu w sprawie C-584/20 P Komisja wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku; oraz

– obciążenie Landesbank Baden-Württemberg kosztami postępowania odwoławczego.

35 W odwołaniu w sprawie C-621/20 P SRB wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– oddalenie skargi wniesionej przez Landesbank Baden-Württemberg; oraz

– obciążenie Landesbank Baden-Württemberg kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

36 Landesbank Baden-Württemberg wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołań; oraz

– obciążenie Komisji i SRB kosztami postępowania.

Postępowanie przed Trybunałem

37 Odrębnymi pismami złożonymi w sekretariacie Trybunału przy składaniu odpowiednich odwołań Komisja i SRB wniosły o rozpoznanie niniejszych spraw w trybie przyspieszonym przewidzianym w art. 133–136 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mających zastosowanie do odwołania na podstawie art. 190 § 1 tego regulaminu.

38 Na poparcie swoich wniosków Komisja i SRB podniosły w istocie, że zaskarżony wyrok miał poważne konsekwencje dla rocznego obliczenia składek ex ante na rzecz SRF, że konieczne jest jak najszybsze wyjaśnienie ram prawnych regulujących to obliczenie w celu umożliwienia SRF uzyskania zdolności finansowej, jakiej wymaga jego rola, oraz że w oczekiwaniu na to wyjaśnienie istnieje ryzyko wniesienia do sądów Unii dużej liczby skarg.

39 Z art. 133 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że na wniosek strony skarżącej albo strony pozwanej, jeżeli charakter sprawy wymaga niezwłocznego rozstrzygnięcia, prezes Trybunału może postanowić, po zapoznaniu się ze stanowiskiem strony przeciwnej, sędziego sprawozdawcy i rzecznika generalnego, o rozpatrzeniu sprawy w trybie przyspieszonym stanowiącym odstępstwo od przepisów tego regulaminu.

40 W dniach 4 i 8 grudnia 2020 r. prezes Trybunału postanowił, po zapoznaniu się ze stanowiskiem sędziego sprawozdawcy i rzecznika generalnego, uwzględnić żądania Komisji i SRB.

41 Zaskarżony wyrok podważa bowiem procedury stosowane w ramach SRB w celu zapewnienia uwierzytelnienia i uzasadnienia decyzji ustalających składki ex ante na rzecz SRF, a także zgodność z prawem istotnych elementów metody obliczania tych składek. Wynika stąd, że od czasu ogłoszenia tego wyroku SRB jest narażona na poważną niepewność co do procedur i sposobu obliczania, które powinny zostać zastosowane w owym celu, podczas gdy zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia delegowanego 2015/63 jest ona zobowiązana do poinformowania każdej instytucji, której to dotyczy, najpóźniej w dniu 1 maja każdego roku, o swojej decyzji określającej roczną składkę na rzecz SRF należnej od tych instytucji.

42 Biorąc pod uwagę znaczenie roli SRF w ramach unii bankowej, utrzymywanie się takiej niepewności co do warunków jego finansowania może mieć znaczący negatywny wpływ o charakterze systemowym na funkcjonowanie tej unii, a tym samym na stabilność strefy euro. W celu zapobieżenia wszelkim przeszkodom w procesie pobierania składek zapewniających to finansowanie należy zatem jak najszybciej usunąć tę niepewność (zob. analogicznie postanowienia prezesa Trybunału: z dnia 4 października 2012 r., Pringle, C-370/12, niepublikowane, EU:C:2012:620, pkt 7, 8; z dnia 12 czerwca 2018 r., EBC/Łotwa, C-238/18, niepublikowane, EU:C:2018:488, pkt 17).

43 Zgodnie z art. 54 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem prezes Trybunału postanowił w dniu 12 lutego 2021 r. połączyć niniejsze sprawy do celów ustnego etapu postępowania i wydania wyroku.

44 Postanowieniami prezesa Trybunału z dnia 25 lutego 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB (C-584/20 P, niepublikowanym, EU:C:2021:150) i SRB/Landesbank Baden-Württemberg (C-621/20 P, niepublikowanym, EU:C:2021:151), Fédération bancaire française została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Landesbank Baden-Württemberg.

45 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 12 marca 2021 r., Komisja i SRB/Landesbank Baden-Württemberg (C-584/20 P i C-621/20 P, niepublikowanym, EU:C:2021:261), Królestwo Hiszpanii zostało dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji i SRB.

W przedmiocie odwołań

46 Komisja podnosi pięć zarzutów na poparcie odwołania w sprawie C-584/20 P. Zarzut pierwszy dotyczy, po pierwsze, przeinaczenia okoliczności faktycznych, a po drugie, naruszenia zasady kontradyktoryjności i prawa do obrony w odniesieniu do stwierdzenia przez Sąd braku uwierzytelnienia spornej decyzji. Zarzuty od drugiego do piątego dotyczą odpowiednio naruszenia prawa i braku uzasadnienia w odniesieniu do dopuszczalności zarzutu niezgodności z prawem przyjętego przez Sąd, dwóch błędów w wykładni rozporządzenia nr 806/2014 oraz błędnego rozszerzenia zakresu obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE.

47 Na poparcie odwołania w sprawie C-621/20 P SRB podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 85 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, przeinaczenia dowodów, a także naruszenia prawa do rzetelnego procesu sądowego w odniesieniu do stwierdzenia przez Sąd braku uwierzytelnienia spornej decyzji, a drugi – naruszenia art. 296 TFUE oraz art. 47 karty.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego w sprawie C-584/20 P i części trzeciej zarzutu pierwszego w sprawie C-621/20 P

Argumentacja stron

48 W części drugiej zarzutu pierwszego odwołania w sprawie C-584/20 P oraz w części trzeciej zarzutu pierwszego odwołania w sprawie C-621/20 P, które należy zbadać na wstępie, Komisja i SRB, popierane przez Królestwo Hiszpanii, podnoszą, że Sąd naruszył zasadę kontradyktoryjności oraz prawa SRB do obrony i do rzetelnego procesu.

49 Uważają one bowiem, że SRB nie była w stanie skutecznie zająć stanowiska w przedmiocie podniesionego z urzędu przez Sąd zarzutu dotyczącego braku wystarczającego dowodu uwierzytelnienia spornej decyzji.

50 Zdaniem SRB prawo stron do bycia wysłuchanym oznacza, że mogą one zapoznać się z zarzutami prawnymi podniesionymi z urzędu przez Sąd i że mogą one faktycznie je omawiać. SRB powinna była zatem mieć możliwość zapoznania się z kwestiami podniesionymi przed Sądem w odpowiedniej formie i w terminie umożliwiającym skuteczne zajęcie stanowiska w ich przedmiocie.

51 SRB podkreśla w tym względzie, że kwestia uwierzytelnienia tej decyzji nie była przedmiotem dyskusji w ramach pisemnego etapu postępowania przed rozprawą, która odbyła się przed Sądem, że Sąd nie wskazał, przynajmniej na tej rozprawie, że dowody przedstawione przez SRB były niewystarczające, i że odrzucił on wniosek dowodowy sformułowany przy tej okazji przez SRB. Ponieważ przestrzeganie obowiązku uwierzytelnienia jest zwykle domniemywane, Sąd nie mógł poprzestać na rozpatrywaniu kwestii dotyczących okoliczności faktycznych i powinien był raczej pogłębić swoją analizę, a nie opierać się jedynie na braku dowodu.

52 Gdyby Sąd dał SRB możliwość pogłębienia kwestii uwierzytelnienia spornej decyzji, to wykazałaby ona, że karta obiegowa, na którą się powołuje, została wygenerowana automatycznie w systemie ARES, przedstawiłaby zrzut z ekranu ukazujący zapis tego systemu w chwili podpisu i wykazałaby, że system ten był zamknięty i pewny.

53 Landesbank Baden-Württemberg uważa, że argument ten jest bezzasadny.

54 Utrzymuje on, że środek organizacji postępowania i środki dowodowe przyjęte w pierwszej instancji miały na celu uwierzytelnienie spornej decyzji, ponieważ wezwanie do przedstawienia oryginału tej decyzji, w tym jej załącznika, odnosi się do uwierzytelnionej wersji rzeczonej decyzji. SRB, która przedstawiła kartę obiegową w odpowiedzi na te środki, powinna była wykazać, nie czekając na rozprawę przed Sądem, związek między tą kartą a systemem ARES.

55 W tych okolicznościach Sąd nie był zobowiązany do zwrócenia uwagi SRB na kwestię uwierzytelnienia spornej decyzji. W szczególności Sąd słusznie postanowił nie zamieścić w sprawozdaniu na rozprawę odnoszącego się do tej kwestii twierdzenia Landesbank Baden-Württemberg, zawartego w jego uwagach z dnia 6 listopada 2019 r. dotyczących odpowiedzi SRB na rzeczone środki, ponieważ twierdzenie to nie stanowiło kluczowego elementu jego argumentacji.

Ocena Trybunału

56 Prawo do rzetelnego procesu stanowi podstawową zasadę prawa Unii (zob. podobnie wyroki z dnia 26 listopada 2013 r.: Groupe Gascogne/Komisja, C-58/12 P, EU:C:2013:770, pkt 32; Gascogne Sack Deutschland/Komisja, C-40/12 P, EU:C:2013:768, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo), obecnie zapisaną w art. 47 karty.

57 Aby spełnić wymogi tego prawa, sądy Unii powinny czuwać nad tym, by w toczących się przed nimi postępowaniach przestrzegana była zasada kontradyktoryjności – a także same jej przestrzegać – która ma zastosowanie do każdego postępowania mogącego zakończyć się wydaniem przez instytucję Unii decyzji wpływającej w istotny sposób na interesy danej osoby (wyrok z dnia 27 marca 2014 r., OHIM/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

58 Z zasady tej powinny korzystać wszystkie strony postępowania toczącego się przed sądami Unii, niezależnie od ich klasyfikacji prawnej. Jednostki organizacyjne Unii, takie jak SRB, mogą zatem powoływać się na tę zasadę również wtedy, gdy są stronami takiego postępowania (zob. podobnie wyrok z dnia 2 grudnia 2009 r., Komisja/Irlandia i in., C-89/08 P, EU:C:2009:742, pkt 53).

59 Zasada kontradyktoryjności nie tylko nadaje każdej ze stron postępowania prawo do zapoznania się z materiałem dowodowym i uwagami przedstawionymi sądowi przez stronę przeciwną oraz do ustosunkowania się do nich. Oznacza ona również prawo do zaznajomienia się przez strony

z podniesionymi z urzędu przez sąd zarzutami, na których zamierza on oprzeć swoje rozstrzygnięcie, oraz do ustosunkowania się do nich. Dla spełnienia wymogów związanych z prawem do rzetelnego procesu ważne jest, aby strony znały i mogły przedyskutować w sposób kontradyktoryjny zarówno okoliczności faktyczne, jak i prawne, które mają decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia postępowania (wyrok z dnia 27 marca 2014 r., OHIM/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

60 W celu zagwarantowania skutecznego przestrzegania zasady kontradyktoryjności uprzednie wezwanie stron do przedstawienia uwag w przedmiocie zarzutu, który sąd Unii zamierza podnieść z urzędu, powinno być skierowane do nich w warunkach umożliwiających im zajęcie w użyteczny i skuteczny sposób stanowiska w przedmiocie tego zarzutu, w tym, w razie potrzeby, poprzez przedstawienie temu sądowi dowodów niezbędnych do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie owego zarzutu, przy pełnej wiedzy o nim (zob. podobnie wyroki: z dnia 2 grudnia 2009 r., Komisja/Irlandia i in., C-89/08 P, EU:C:2009:742, pkt 57; a także z dnia 27 marca 2014 r., OHIM/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, pkt 55–59).

61 W niniejszej sprawie z pkt 35 i 36 zaskarżonego wyroku wynika, że zarzut dotyczący braku uwierzytelnienia spornej decyzji został podniesiony przez Sąd z urzędu.

62 W konsekwencji do Sądu należało poinformowanie stron, że zamierza oprzeć swe rozstrzygnięcie na tym zarzucie, i w konsekwencji wezwanie ich do przedstawienia mu argumentów, które uznają za użyteczne, aby mógł on orzec w przedmiocie owego zarzutu.

63 Tymczasem ze sformułowań środka organizacji postępowania i trzech środków dowodowych przyjętych przez Sąd wynika, że środki te nie zawierały pytań odnoszących się bezpośrednio do postępowania prowadzonego przez SRB w celu zapewnienia uwierzytelnienia spornej decyzji i że w żaden sposób nie wskazywały one względem SRB, iż Sąd zamierzał podnieść z urzędu zarzut dotyczący ewentualnego braku uwierzytelnienia tej decyzji, w tym załącznika do niej.

64 O ile środki te miały wprawdzie na celu, jak podnosi Landesbank Baden-Württemberg, zebranie informacji i dokumentów odnoszących się do procedury przyjęcia spornej decyzji, o tyle nie można racjonalnie oczekiwać od SRB, że na podstawie tych środków dojdzie do wniosku, że została wezwana właśnie do zajęcia stanowiska w przedmiocie warunków uwierzytelnienia tej decyzji.

65 W związku z tym, ponieważ SRB nie została wezwana do zajęcia stanowiska w przedmiocie zarzutu dotyczącego braku uwierzytelnienia spornej decyzji przed rozprawą, która odbyła się przed Sądem, należy ustalić, czy Sąd umożliwił jej na tej rozprawie przedstawienie w użyteczny i skuteczny sposób stanowiska w przedmiocie tego zarzutu.

66 W tym względzie należy podkreślić, że ponieważ uwierzytelnienie aktów organu Unii zależy od zastosowania szczególnych procedur wewnętrznych ustanowionych w tym celu przez ten organ, zarzut dotyczący braku uwierzytelnienia spornej decyzji należy koniecznie oceniać na podstawie dowodów przedstawionych przez SRB w odniesieniu do charakteru jej procedur wewnętrznych i ich stosowania w niniejszej sprawie.

67 Wynika stąd, że w celu zapewnienia przestrzegania zasady kontradyktoryjności SRB powinna była zostać wezwana do przedstawienia argumentów dotyczących tego zarzutu w okolicznościach umożliwiających jej zebranie dowodów odnoszących się do uwierzytelnienia spornej decyzji

i przedstawienia ich Sądowi. Tymczasem w świetle okoliczności przypomnianych w pkt 64 niniejszego wyroku nie można było racjonalnie oczekiwać od SRB, że przedstawi takie dowody na rozprawie, która odbyła się przed Sądem.

68 Co więcej, ani z zaskarżonego wyroku, ani z protokołu rozprawy, która odbyła się przed Sądem, ani z jej nagrania nie wynika, że Sąd wyraźnie poinformował SRB na tej rozprawie, że zamierza podnieść z urzędu zarzut dotyczący braku uwierzytelnienia spornej decyzji lub że na SRB ciążył obowiązek omówienia tego zarzutu podczas wspomnianej rozprawy.

69 Sąd uznał, przeciwnie, że SRB nie miała prawa na rozprawie w pierwszej instancji przedstawić argumentów lub dowodów dotyczących uwierzytelnienia spornej decyzji.

70 O ile bowiem bezsporne jest, że SRB nie zajęła stanowiska w tej kwestii w odpowiedzi na skargę, w duplice lub w uwagach przedstawionych w odpowiedzi na środek organizacji postępowania i przyjęte przez Sąd środki dowodowe, o tyle Sąd ten orzekł w pkt 52 zaskarżonego wyroku, że argument dotyczący uwierzytelnienia spornej decyzji przedstawiony przez SRB podczas rozprawy należy uznać za niedopuszczalny, jako że był on nowy.

71 Ponadto z nagrania rozprawy przed Sądem wynika, że Sąd nie zareagował na propozycję SRB polegającą na niezwłocznym przedstawieniu dodatkowych dowodów mających wykazać uwierzytelnienie spornej decyzji.

72 W związku z tym okoliczność, że na rozprawie przed Sądem dwóch członków Sądu zadało SRB szereg pytań dotyczących uwierzytelnienia spornej decyzji, nie może zostać uznana za wystarczającą do spełnienia obowiązków ciążących na Sądzie na mocy zasady kontradyktoryjności, przypomnianych w pkt 60 niniejszego wyroku.

73 Z jednej strony z pkt 52 i 53 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że Sąd uznał, iż wymóg uwierzytelnienia spornej decyzji nie został spełniony, opierając się w szczególności, tytułem głównym, na niedopuszczalności argumentu SRB dotyczącego dostępności w systemie ARES dokumentu zawierającego załącznik do tej decyzji w chwili podpisania karty obiegowej, do której odnosi się SRB, a pomocniczo na braku przedstawienia przez SRB dowodów mogących wykazać tę dostępność lub nierozerwalny związek pomiędzy tym dokumentem a kartą obiegową.

74 Z drugiej strony SRB podnosi, że gdyby Sąd wezwał ją do zajęcia stanowiska w przedmiocie podniesionego z urzędu zarzutu dotyczącego braku uwierzytelnienia spornej decyzji, to dostarczyłaby ona dowody dotyczące warunków utworzenia tej karty obiegowej oraz zawartości i charakterystyki systemu ARES.

75 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że gdyby Sąd rzeczywiście umożliwił SRB przedstawienie dowodów odnoszących się do uwierzytelnienia spornej decyzji, SRB mogłaby przedstawić szereg dowodów mających prima facie znaczenie w tym względzie. Sąd powinien był zatem, w celu wydania orzeczenia w przedmiocie tego uwierzytelnienia, dokonać oceny tych dowodów i nie mógł zatem poprzestać na stwierdzeniu, że twierdzenia dotyczące roli systemu ARES w tym uwierzytelnieniu były niedopuszczalne lub że twierdzenia te nie zostały poparte dowodami.

76 Okoliczność, że SRB wypowiedziała się na temat uwierzytelnienia spornej decyzji podczas swego wystąpienia przed Sądem, a następnie w odpowiedzi na pytania zadane przez dwóch jego członków, nie może – w świetle ustaleń dokonanych w pkt 66–71 niniejszego wyroku –

podważyć tej oceny, tym bardziej że SRB nie twierdzi, iż była pozbawiona jakiejkolwiek możliwości przedstawienia argumentów dotyczących tego uwierzytelnienia, lecz podnosi, że nie była w stanie przedstawić dowodów w tym względzie w pierwszej instancji.

77 W konsekwencji należy uwzględnić drugą część zarzutu pierwszego odwołania w sprawie C-584/20 P i trzecią część zarzutu pierwszego odwołania w sprawie C-621/20 P, bez konieczności orzekania w przedmiocie pozostałych części tych zarzutów.

78 Jednakże wniosek ten nie wystarcza sam w sobie do uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim z pkt 56, 141 i 143 tego wyroku wynika, że Sąd zbadał, tytułem uzupełnienia, zarzuty pierwszy, trzeci i szósty podniesione w pierwszej instancji przez Landesbank Baden-Württemberg i po zakończeniu tego badania uwzględnił te zarzuty.

W przedmiocie zarzutu piątego w sprawie C-584/20 P i zarzutu drugiego w sprawie C-621/20 P

Argumentacja stron

79 W zarzucie piątym odwołania w sprawie C-584/20 P oraz w zarzucie drugim odwołania w sprawie C-621/20 P Komisja i SRB, popierane przez Królestwo Hiszpanii, podnoszą, po pierwsze, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest nie tylko niewystarczające, w zakresie, w jakim Sąd uwzględnił en bloc zarzut dotyczący kilku przepisów rozporządzenia delegowanego 2015/63, nie precyzując, w jaki sposób każdy z nich przyczynił się do braku przejrzystości metody obliczania składek ex ante na rzecz SRF, ale również wewnętrznie sprzeczne, ponieważ Sąd przyznaje, że niektóre aspekty tej metody obliczania mogą być badane przez dłużników tych składek, i uznaje poufny charakter spornych danych, nie wyciągając z tego żadnych konsekwencji.

80 Po drugie, wnoszący odwołanie uważają, że Sąd nie uwzględnił w niniejszej sprawie zakresu obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE.

81 W pierwszej kolejności wystarczy, że sporna decyzja jasno ukazuje metodologię zastosowaną przez SRB, a mianowicie przyjęte kryteria i powody ich zastosowania do odnośnej instytucji, przy czym instytucja ta nie musi koniecznie być w stanie dokładnie zweryfikować prawidłowości dokonanego obliczenia w oparciu o dane finansowe innych instytucji.

82 SRB podkreśla w tym względzie, że zakres obowiązku uzasadnienia powinien być ograniczony w celu uwzględnienia obowiązku ochrony tajemnicy zawodowej przewidzianego w art. 339 TFUE, który stanowi również podstawową zasadę prawa Unii.

83 W drugiej kolejności dane dotyczące instytucji trzecich, wykorzystane do obliczenia wszystkich pasywów sektora i porównania profili ryzyka danych instytucji, nie są rozstrzygające dla obliczenia składki ex ante na rzecz SRF danej instytucji. Ponadto zdaniem SRB, gdyby analiza tych danych okazała się konieczna, możliwe byłoby ich ujawnienie sądom Unii.

84 W trzeciej kolejności ograniczenie zakresu obowiązku uzasadnienia zaproponowane przez Komisję i SRB mogłoby, wbrew temu, co stwierdził Sąd, opierać się na orzecznictwie Trybunału.

85 Logika ubezpieczenia charakteryzująca SRF różni się bowiem od logiki dawnych procesów parafiskalnych rozpatrywanych w sprawach, w których zapadły wyroki Trybunału przywołane w pkt 122 zaskarżonego wyroku.

86 Ponadto ogólnie przyjmuje się, że władze publiczne mogą wziąć pod uwagę, w celu konkretnego korzystania z zakresu uznania, dane poufne, do których adresat decyzji nie ma dostępu, lecz które powinny w razie potrzeby zostać przekazane właściwym sądom. Trybunał orzekł w ten sposób w dziedzinie prawa konkurencji, zamówień publicznych, służby publicznej i środków antydumpingowych, że właściwe organy mogą oprzeć się na danych poufnych, które nie zostały ujawnione.

87 W czwartej kolejności SRB podnosi, że metoda obliczania przewidziana w rozporządzeniu delegowanym 2015/63 gwarantuje odpowiedni poziom przejrzystości obliczania składek ex ante na rzecz SRF.

88 Prawodawca Unii, wykonując swoje uprawnienia dyskrecjonalne, ustanowił metodę, która ma na celu określenie z góry całkowitej kwoty, jaką ma pobierać SRB, i sprawiedliwy podział tej kwoty pomiędzy dane instytucje, co wymaga dokładnego określenia sytuacji względnego ryzyka w odniesieniu do każdej instytucji. Metodę tę należy odróżnić od podejścia „absolutnie indywidualnego", które zwykle charakteryzuje pobór podatków.

89 Metoda ta jest podzielona na siedem odrębnych etapów. Cztery z nich opierają się na indywidualnych danych dotyczących każdej instytucji, a także na wspólnych danych sporządzonych przez SRB i przekazanych przez nią, co pozwala każdej instytucji na ponowne obliczenie nie tylko jej podstawowej składki rocznej, ale również jej indywidualnego współczynnika korygującego w zależności od profilu ryzyka, a w konsekwencji jej corocznej składki ex ante na rzecz SRF. Trzy z tych etapów opierają się na danych poufnych dotyczących instytucji trzecich i prowadzą do ustalenia wspólnych danych wykorzystywanych w ten sam sposób w odniesieniu do wszystkich zainteresowanych instytucji.

90 Jeśli chodzi konkretnie o profil ryzyka instytucji, dane wejściowe do obliczenia wspólnych danych w celu przypisania każdej instytucji do koszyków ryzyka nie są ujawniane. Jednakże przypisanie to zostało wyjaśnione w załączniku zharmonizowanym, który umożliwia każdej instytucji zrozumienie jej odpowiednich wyników w odniesieniu do każdego wskaźnika ryzyka. Dane opublikowane przez SRB na jej stronie internetowej zapewniają dostęp do zbiorczych informacji dodatkowych, a przejrzystość została jeszcze zwiększona w trakcie cykli składkowych następujących po roku 2017.

91 Landesbank Baden-Württemberg, popierany przez Fédération bancaire française, podnosi, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest wystarczające dla wykazania naruszenia przez SRB art. 296 TFUE i że argumenty podniesione w odwołaniach nie są w stanie podważyć tego uzasadnienia.

92 Z orzecznictwa Trybunału jasno wynika bowiem, po pierwsze, że obowiązek przestrzegania tajemnicy handlowej nie może pozbawić wymogu uzasadnienia jego zasadniczej treści. Nie jest konieczne żadne wyważenie wymogiem ochrony tajemnicy handlowej i obowiązkiem uzasadnienia, ponieważ Komisja mogła określić inny sposób obliczania, unikając stosowania poufnych danych.

93 Po drugie, argument dotyczący braku rozstrzygającego charakteru danych dotyczących innych instytucji jest niedopuszczalny, ponieważ nie został przedstawiony w pierwszej instancji, a w każdym razie jest bezzasadny, ponieważ kwota składki ex ante Landesbank Baden-Württemberg na rzecz SRF za rok 2017 zależy od tych danych.

94 Po trzecie, podobieństwo pomiędzy sytuacjami rozpatrywanymi w niniejszych sprawach a sytuacjami badanymi przez Trybunał w dziedzinach takich jak prawo konkurencji, zamówień publicznych, służby publicznej lub środków antydumpingowych nie mają znaczenia dla sprawy. Sporna decyzja, która nakłada obowiązek zapłaty niezwykle wysokiej składki, nie może być bowiem porównywana z decyzjami rozpatrywanymi w wyrokach Trybunału, na które powołują się wnoszący odwołanie.

95 Po czwarte, Sąd słusznie stwierdził, że sporna decyzja nie była wystarczająco uzasadniona, ponieważ nie umożliwiła ona Landesbank Baden-Württemberg zweryfikowania wysokości składki ex ante na rzecz SRF za rok 2017. Argumenty wnoszących odwołanie skierowane przeciwko tej ocenie podważają ustalenia faktyczne i są z tego względu niedopuszczalne.

96 Ponadto nie jest możliwe usunięcie tej wady w trakcie postępowania poprzez przekazanie danych poufnych sądom Unii. Po pierwsze, uzasadnienie powinno zostać przekazane w tym samym czasie co rozpatrywana decyzja. Po drugie, nawet gdyby Sąd dysponował danymi poufnymi będącymi w posiadaniu SRB, nie byłby on w stanie samodzielnie skontrolować tej kwoty, ponieważ nie jest w posiadaniu niezbędnego w tym celu programu informatycznego, którym dysponuje SRB.

97 Po piąte, co się tyczy w szczególności zgodności z prawem metody obliczania ustanowionej w rozporządzeniu delegowanym 2015/63, argumentacja SRB nie jest zgodna z wymogami art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, ponieważ argumentacja ta nie wskazuje punktów zaskarżonego wyroku, które ma podważyć.

98 W każdym razie istnienie poziomu docelowego i maksymalnej proporcji tego poziomu, która może być pobierana każdego roku, nie wymagałoby zastosowania podejścia dotyczącego oceny profilu ryzyka, na co wskazuje obliczenie składek na finansowanie systemu gwarancji depozytów wprowadzonego dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. 2014, L 173, s. 149).

Ocena Trybunału

99 Należy przypomnieć, że w pkt 141 i 143 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł nie tylko, że SRB naruszyła obowiązek uzasadnienia oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej, ale również że art. 4–7 i 9 oraz załącznik I do rozporządzenia delegowanego 2015/63 były niezgodne z prawem. W konsekwencji uwzględnił on zarzuty pierwszy, trzeci i szósty podniesione w pierwszej instancji przez Landesbank Baden-Württemberg.

100 W pierwszej kolejności z pkt 97, 103, 109 i 110 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd orzekł, iż SRB była zobowiązana na podstawie art. 296 TFUE do wskazania w uzasadnieniu spornej decyzji informacji umożliwiających Landesbank Baden-Württemberg sprawdzenie prawidłowości obliczenia jego składki ex ante na rzecz SRF za rok 2017 i że nie dopełniła ona tego obowiązku.

101 W celu dokonania oceny zasadności zarzutu piątego podniesionego w sprawie C-584/20 P i zarzutu drugiego podniesionego w sprawie C-621/20 P należy ustalić, czy Sąd prawidłowo ocenił zakres obowiązku uzasadnienia ciążącego na SRB.

102 Na wstępie należy przypomnieć, po pierwsze, że art. 296 akapit drugi TFUE stanowi, iż akty prawne instytucji Unii są uzasadniane, a po drugie, że prawo do dobrej administracji ustanowione w art. 41 karty przewiduje ciążący na instytucjach, organach i jednostkach organizacyjnych Unii obowiązek uzasadnienia ich decyzji.

103 Uzasadnienie decyzji instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii ma szczególne znaczenie, ponieważ pozwala zainteresowanemu na podjęcie z pełną znajomością rzeczy decyzji, czy zamierza on wnieść skargę na tę decyzję, właściwemu sądowi zaś na dokonanie kontroli, a zatem stanowi jedną z przesłanek skuteczności kontroli sądowej gwarantowanej przez art. 47 karty (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 listopada 2017 r., LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, pkt 40; z dnia 24 listopada 2020 r., Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 i C-226/19, EU:C:2020:951, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

104 Z orzecznictwa Trybunału wynika również, że takie uzasadnienie powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i kontekstu, w jakim został on wydany. W tym względzie nie jest wymagane, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę oraz w szczególności interes, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu. W szczególności akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, pozwalających mu na zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (zob. podobnie wyrok z dnia 28 marca 2017 r., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, pkt 122 i przytoczone tam orzecznictwo).

105 W tym kontekście należy, po pierwsze, podkreślić, że z orzecznictwa Trybunału nie można wywieść, jakoby uzasadnienie każdej decyzji instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii nakładającej na podmiot prywatny obowiązek zapłaty kwoty pieniężnej musiało koniecznie obejmować wszystkie elementy umożliwiające jej adresatowi sprawdzenie prawidłowości obliczenia tej kwoty pieniężnej.

106 Prawdą jest, że Trybunał orzekł, jak wskazał w istocie Sąd w pkt 122 zaskarżonego wyroku, że uzasadnienie tytułu wykonawczego odnoszącego się do poboru opłaty parafiskalnej powinno obejmować dokładne i szczegółowe zestawienie elementów danej wierzytelności oraz że jedynie to zestawienie może pozwolić na sądową kontrolę takiej decyzji (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza, 9/56, EU:C:1958:7, s. 30, 31; a także z dnia 16 grudnia 1963 r., Macchiorlati Dalmas przeciwko Wysokiej Władzy, 1/63, EU:C:1963:58, s. 636).

107 Jednakże, wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 122 zaskarżonego wyroku, składek ex ante na rzecz SRF określonych w spornej decyzji nie można utożsamiać z wierzytelnościami będącymi przedmiotem spraw, w których zapadły wyroki Trybunału wspomniane w poprzednim punkcie.

108 Podczas gdy wierzytelności te odnosiły się jednocześnie do opłaty parafiskalnej i odsetek za zwłokę, których odpowiednie kwoty i sposoby obliczania nie mogły zostać określone w braku dokładnego i szczegółowego zestawienia, sporna decyzja ogranicza się do ustalenia składek ex ante każdej z odnośnych instytucji na rzecz SRF na podstawie zasad obliczania określonych szczegółowo w rozporządzeniu delegowanym 2015/63.

109 Po drugie, instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii są co do zasady zobowiązane na podstawie zasady ochrony tajemnicy handlowej, która stanowi ogólną zasadę prawa Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 14 lutego 2008 r., Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, pkt 49 i przytoczone tam

orzecznictwo), skonkretyzowanej w szczególności w art. 339 TFUE, do nieujawniania konkurentom prywatnego podmiotu gospodarczego poufnych informacji dostarczonych przez ten podmiot (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 109).

110 W celu zapewnienia przestrzegania tych obowiązków Trybunał uznał w szeregu dziedzin prawa Unii, że uzasadnienie aktu niekorzystnego dla jednostki, które opiera się na ocenie pozycji dotyczącej prywatnych podmiotów gospodarczych, może w pewnym zakresie zostać ograniczone w celu ochrony informacji dotyczących tych podmiotów objętych tajemnicą handlową.

111 W szczególności decyzja Komisji stwierdzająca brak zarzucanej przez składającego skargę pomocy państwa może w odniesieniu do obowiązku poszanowania tajemnicy handlowej być wystarczająco uzasadniona, nie zawierając przy tym wszystkich danych liczbowych, na których opiera się rozumowanie tej instytucji (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 108–111). W związku z tym niejawna wersja takiej decyzji, jeśli przedstawia ona w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie tej instytucji oraz zastosowaną przez nią metodologię, pozwalając zainteresowanym poznać te podstawy, a Sądowi dokonać jej kontroli, wystarcza, by uczynić zadość obowiązkowi uzasadnienia ciążącemu na tej instytucji (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Club Hotel Loutraki i in./Komisja, C-131/15 P, EU:C:2016:989, pkt 55).

112 Podobnie obowiązek uzasadnienia decyzji odrzucającej ofertę jednego z oferentów w ramach procedury udzielania zamówienia publicznego nie oznacza, że powinien on dysponować pełnymi informacjami na temat cech oferty wybranej przez instytucję zamawiającą (zob. podobnie wyrok z dnia 4 października 2012 r., Evropaïki Dynamiki/Komisja, C-629/11 P, niepublikowany, EU:C:2012:617, pkt 21, 22), przy czym dostęp do takich informacji powinien być ograniczony w szczególności w celu utrzymania stosunku zaufania między tą instytucją a podmiotami gospodarczymi uczestniczącymi w takim postępowaniu (zob. analogicznie wyrok z dnia 14 lutego 2008 r., Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, pkt 36).

113 Tymczasem ze względu na szczególny charakter składek ex ante na rzecz SRF, polegających – jak wynika z motywów 105–107 dyrektywy 2014/59 i motywu 41 rozporządzenia nr 806/2014 – na zagwarantowaniu, zgodnie z logiką ubezpieczeniową, aby sektor finansowy zapewniał SRM wystarczające środki finansowe, aby mógł on wypełniać swoje funkcje, zachęcając jednocześnie do przyjmowania przez dane instytucje mniej ryzykownych sposobów funkcjonowania, obliczanie tych składek opiera się, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 143 opinii, nie na zastosowaniu stopy do podstawy, lecz – zgodnie z art. 102 i 103 dyrektywy 2014/59 oraz art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014 – na określeniu poziomu docelowego, który ma zostać osiągnięty przez sumę tych składek pobranych przed końcem 2023 r., a następnie rocznego poziomu docelowego, który ma zostać rozdzielony między instytucje, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium państw członkowskich uczestniczących w SRM.

114 Ponieważ całkowity poziom docelowy został określony jako mający wynosić 1% kwoty depozytów gwarantowanych we wszystkich tych instytucjach, a roczna składka bazowa każdej instytucji jest obliczana proporcjonalnie do kwoty jej zobowiązań, z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych, w odniesieniu do łącznych zobowiązań – z wyłączeniem funduszy własnych i depozytów gwarantowanych – wszystkich instytucji, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium tych wszystkich państw członkowskich, to sama zasada metody obliczania składek ex ante na rzecz SRF, jaka wynika z dyrektywy 2014/59

i rozporządzenia nr 806/2014, której ważność nie została w żaden sposób zakwestionowana przez Landesbank Baden-Württemberg, oznacza wykorzystanie przez SRB danych objętych tajemnicą handlową, które nie mogą być zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

115 W tym względzie należy oddalić argument Landesbank Baden-Württemberg, zgodnie z którym nie należy wyważać obowiązku uzasadnienia i ogólnej zasady ochrony tajemnicy handlowej, o której mowa w pkt 109 niniejszego wyroku, ze względu na to, że prawodawca Unii mógł ustanowić alternatywną metodę obliczania składek ex ante na rzecz SRF, która nie oznaczałaby wykorzystania danych poufnych.

116 Okoliczność, że prawodawca Unii mógł wcześniej wybrać alternatywną metodę obliczania, nie może mieć wpływu na określenie zakresu obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do zasady ochrony tajemnicy handlowej w ramach metody opartej częściowo na wykorzystywaniu danych poufnych. Tymczasem, ponieważ prawodawca Unii dokonał ważnego wyboru takiej metody, oznacza to w sposób konieczny wyważenie tego obowiązku z tą zasadą.

117 Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika bowiem, że prawodawca Unii dysponuje szerokim zakresem uznania w dziedzinie wymagającej od niego dokonywania rozstrzygnięć o charakterze politycznym, gospodarczym i społecznym oraz przeprowadzania złożonych ocen (wyrok z dnia 17 października 2013 r., Billerud Karlsborg i Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

118 Tymczasem uznanie, jak to uczynił Sąd, że uzasadnienie spornej decyzji musi koniecznie pozwolić Landesbank Baden-Württemberg na sprawdzenie prawidłowości obliczenia składki ex ante na rzecz SRF za rok 2017, oznaczałoby w sposób konieczny zakazanie prawodawcy Unii ustanowienia sposobu obliczania tej składki z uwzględnieniem danych, których poufny charakter jest chroniony prawem Unii, a tym samym stanowiłoby nadmierne ograniczenie zakresu uznania, jakim powinien dysponować w tym celu ów prawodawca, co uniemożliwiłoby mu w szczególności wybór metody mogącej zapewnić dynamiczne dostosowanie finansowania SRF do zmian w sektorze finansowym poprzez uwzględnienie i porównanie w szczególności sytuacji finansowej każdej instytucji posiadającej zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium państwa członkowskiego uczestniczącego w SRF.

119 Należy ponadto podkreślić, że system gwarancji depozytów wprowadzony dyrektywą 2014/49, do którego Landesbank Baden-Württemberg odwołuje się w celu ustalenia możliwości opracowania alternatywnej metody obliczania składek ex ante na rzecz SRF, opiera się również, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 160 opinii, na składkach obliczonych z wykorzystaniem danych objętych tajemnicą handlową danych instytucji.

120 Po trzecie, o ile z powyższych rozważań wynika, że ciążący na SRB obowiązek uzasadnienia należy wyważyć, z uwagi na logikę systemu finansowania SRF i ustanowiony przez prawodawcę Unii sposób obliczania, z obowiązkiem poszanowania przez SRB tajemnicy handlowej danych instytucji, o tyle ten ostatni obowiązek nie powinien być interpretowany tak szeroko, by pozbawił on obowiązek uzasadnienia jego istoty (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Club Hotel Loutraki i in./Komisja, C-131/15 P, EU:C:2016:989, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

121 Jednakże w ramach wyważenia obowiązku uzasadnienia z zasadą ochrony tajemnicy handlowej nie można uznać, że uzasadnienie decyzji zobowiązującej podmiot prywatny do zapłaty kwoty pieniężnej bez dostarczenia mu wszystkich informacji pozwalających na dokładne sprawdzenie obliczenia tej kwoty pieniężnej narusza w każdym wypadku istotę obowiązku uzasadnienia.

122 W niniejszej sprawie obowiązek uzasadnienia należy uznać za spełniony, jeżeli adresaci decyzji ustalającej składki ex ante na rzecz SRF, mimo że nie zostają im przekazane dane objęte tajemnicą handlową, dysponują metodą obliczania stosowaną przez SRB oraz wystarczającymi informacjami, aby zrozumieć w istocie, w jaki sposób ich indywidualna sytuacja została uwzględniona w celu obliczenia ich składek ex ante na rzecz SRF w kontekście sytuacji wszystkich pozostałych instytucji, których to dotyczy.

123 W takim przypadku adresaci ci są bowiem w stanie zweryfikować, czy ich składki ex ante na rzecz SRF zostały ustalone w sposób arbitralny, z pominięciem ich rzeczywistej sytuacji gospodarczej lub przy wykorzystaniu danych dotyczących reszty sektora finansowego, które nie są wiarygodne. Wspomniani adresaci mogą zatem zrozumieć uzasadnienie decyzji ustalającej ich składki ex ante na rzecz SRF i ocenić, czy celowe jest wniesienie skargi na tę decyzję, w związku z czym byłoby przesadne wymaganie od SRB przekazania każdego elementu danych liczbowych, na których opiera się obliczenie składek każdej z zainteresowanych instytucji (zob. analogicznie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 108 i przytoczone tam orzecznictwo).

124 W konsekwencji Sąd naruszył prawo, uznając w pkt 97, 103 i 109 zaskarżonego wyroku, że SRB była zobowiązana na podstawie art. 296 TFUE do wskazania w uzasadnieniu spornej decyzji informacji umożliwiających Landesbank Baden-Württemberg sprawdzenie prawidłowości obliczenia jego składki ex ante na rzecz SRF za rok 2017, a poufny charakter niektórych z tych informacji nie stanowił przeszkody dla tego obowiązku.

125 Sąd nie mógł zatem skutecznie nadać takiego zakresu obowiązkowi uzasadnienia, aby orzec w pkt 110 zaskarżonego wyroku, że SRB naruszyła ten obowiązek.

126 W drugiej kolejności Sąd zbadał w pkt 129–140 zaskarżonego wyroku zarzut niezgodności z prawem podniesiony przez Landesbank Baden-Württemberg w ramach zarzutu szóstego przedstawionego w pierwszej instancji w odniesieniu do szeregu przepisów rozporządzenia delegowanego 2015/63, a także jego załącznika I, a następnie w pkt 141 tego wyroku uwzględnił ten zarzut.

127 Sąd orzekł zatem, że metoda obliczenia określona przez Komisję w art. 4–7 i 9 oraz w załączniku I do rozporządzenia delegowanego 2015/63 była nieprzejrzysta, przynajmniej jeśli chodzi o dostosowanie składek ex ante na rzecz SRF w zależności od profilu ryzyka danych instytucji, oraz że ta nieprzejrzystość uniemożliwiała SRB zastosowanie się do ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE.

128 W tym względzie należy, po pierwsze, wskazać, że dokładna metoda obliczania zastosowana przez SRB w celu określenia kwoty składek ex ante na rzecz SRF jest określona w rozporządzeniu delegowanym 2015/63. W szczególności załącznik I do tego rozporządzenia delegowanego wskazuje poszczególne etapy tej metody obliczania i podaje wzory matematyczne, które powinna stosować SRB.

129 Wspomniane rozporządzenie delegowane stanowi zatem istotny element kontekstu spornej decyzji, który zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 104 niniejszego wyroku należy uwzględnić w celu dokonania oceny jej uzasadnienia w zakresie, w jakim gwarantuje, że adresaci tej decyzji zostaną w pełni poinformowani o metodzie obliczania użytej przez SRB.

130 Po drugie, co się tyczy w szczególności dostosowania składek ex ante na rzecz SRF w zależności od profilu ryzyka, wymaganego w art. 103 ust. 2 i 7 dyrektywy 2014/59 oraz w art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014, zasady, które powinna zastosować w tym względzie SRB, są wymienione w art. 6–9 rozporządzenia delegowanego 2015/63 i wdrożone w sposób bardziej konkretny w załączniku I do tego rozporządzenia delegowanego.

131 Dostosowanie składki ex ante na rzecz SRF do profilu ryzyka instytucji opiera się na porównaniu narażenia tej instytucji na istotne czynniki ryzyka z odpowiednim narażeniem innych zainteresowanych instytucji.

132 Z etapów od drugiego do czwartego metody obliczania składek ex ante na rzecz SRF, przewidzianych w załączniku I do wspomnianego rozporządzenia delegowanego, wynika, że dostosowanie to jest zapewnione zasadniczo, w pierwszej kolejności, poprzez przypisanie, w odniesieniu do większości czynników ryzyka każdej z odnośnych instytucji, do „przedziału", grupującego szereg instytucji uważanych za podobne na podstawie wartości surowego wskaźnika dotyczącego rozpatrywanego czynnika ryzyka i poprzez przyznanie instytucjom należącym do tego samego „przedziału" wspólnej wartości przeskalowanego wskaźnika.

133 Wartości przyznane w ten sposób, w odniesieniu do danej instytucji, każdemu wskaźnikowi ryzyka są następnie konsolidowane w ramach piątego etapu obliczania składek ex ante na rzecz SRF przewidzianego w załączniku I do rozporządzenia delegowanego 2015/63 w ramach złożonego wskaźnika uwzględniającego ważenie różnych elementów ryzyka.

134 Mnożnik korekty ryzyka w zależności od profilu ryzyka jest wreszcie określany na szóstym etapie tego obliczenia na podstawie przeskalowania złożonego wskaźnika mieszczącego się w zakresie od 0,8 do 1,5.

135 Z powyższego wynika wprawdzie, że SRB nie jest w stanie dostarczyć instytucji danych pozwalających jej na dokonanie pełnej weryfikacji prawidłowości wartości mnożnika korekty w zależności od profilu ryzyka, który został jej przyznany w celu obliczenia jej składki ex ante na rzecz SRF, ponieważ weryfikacja ta zakładałaby posiadanie danych objętych tajemnicą handlową dotyczącą sytuacji gospodarczej każdej z pozostałych zainteresowanych instytucji.

136 Należy jednak podkreślić, że art. 88 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia nr 806/2014 przewiduje możliwość ujawnienia informacji poufnych uzyskanych przez SRB w ramach jej działalności, jeżeli ujawnienie tych informacji może nastąpić w formie streszczonej lub zbiorczej w taki sposób, aby zainteresowane instytucje nie mogły zostać zidentyfikowane.

137 W związku z tym w ramach określonych w rozporządzeniu delegowanym 2015/63 SRB może, nie naruszając ciążącego na niej obowiązku przestrzegania tajemnicy handlowej, ujawnić graniczne wartości każdego z „przedziałów" i odnoszące się do nich wskaźniki, aby umożliwić danej instytucji upewnienie się w szczególności, że klasyfikacja przypisana jej w ramach dyskretyzacji wskaźników, tak jak została ona określona w załączniku I do tego rozporządzenia delegowanego, rzeczywiście odpowiada jej sytuacji gospodarczej, że ta dyskretyzacja została przeprowadzona zgodnie z metodą określoną w tym rozporządzeniu delegowanym na podstawie wiarygodnych danych oraz że wszystkie czynniki ryzyka, które należy uwzględnić zgodnie z rozporządzeniem nr 806/2014 i tym rozporządzeniem delegowanym, zostały rzeczywiście uwzględnione.

138 Po trzecie, należy wyjaśnić, że pozostałe etapy metody obliczania składek ex ante na rzecz SRF opierają się, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 149 opinii, na zbiorczych danych zainteresowanych instytucji, które mogą zostać ujawnione w formie zbiorczej bez naruszenia spoczywającego na SRB obowiązku poszanowania tajemnicy handlowej.

139 W świetle wszystkich tych okoliczności wydaje się, że rozporządzenie delegowane 2015/63 w żaden sposób nie stoi na przeszkodzie możliwości ujawnienia przez SRB, w formie zbiorczej i zanonimizowanej, informacji wystarczających do tego, by instytucja mogła zrozumieć, w jaki sposób jej indywidualna sytuacja została uwzględniona przy obliczaniu jej składek ex ante na rzecz SRF w świetle sytuacji wszystkich pozostałych zainteresowanych instytucji.

140 Należy jeszcze dodać, że o ile uzasadnienie oparte na ujawnieniu istotnych informacji w takiej formie nie pozwala każdej instytucji na systematyczne wykrycie ewentualnego błędu popełnionego przez SRB w zbiorze i łączeniu danych, o których mowa, o tyle wystarcza ono, aby umożliwić tej instytucji upewnienie się, że informacje, które przekazała właściwym organom, zostały włączone do obliczania składki ex ante na rzecz SRF, zgodnie z właściwymi przepisami prawa Unii, i w celu stwierdzenia, na podstawie swojej ogólnej wiedzy z zakresu sektora finansowego, ewentualnego wykorzystania niewiarygodnych lub wyraźnie nieprawdziwych informacji, a także w celu określenia, czy należy wnieść skargę o stwierdzenie nieważności decyzji SRB ustalającej jej składkę ex ante na rzecz SRF.

141 Z powyższego wynika, że rozporządzenie delegowane 2015/63 nie uniemożliwia SRB zastosowania się do ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia, jak został on określony w pkt 122 niniejszego wyroku, i że to rozporządzenie delegowane umożliwia jej dostarczenie zainteresowanym instytucjom informacji wystarczających do zrozumienia względów uzasadniających decyzje ustalające składki ex ante na rzecz SRF oraz do dokonania oceny konieczności wniesienia skargi na te decyzje.

142 W konsekwencji ocena Sądu zawarta w pkt 141 zaskarżonego wyroku, stwierdzająca niezgodność z prawem art. 4–7 i 9 oraz załącznika I do rozporządzenia delegowanego 2015/63 w związku z tym, że z przepisów tych miałoby wynikać naruszenie obowiązku uzasadnienia stwierdzone w pkt 110 tego wyroku, jest obarczona błędem co do prawa.

143 Po trzecie, z pkt 127 i 143 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd stwierdził naruszenie przez SRB prawa do skutecznej ochrony sądowej poprzez brak przekazania Landesbank Baden-Württemberg w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji informacji umożliwiających mu weryfikację prawidłowości obliczenia jego składki ex ante na rzecz SRF za 2017 r., przy czym możliwość, by Sąd zażądał od SRB przedstawienia informacji w tym celu, nie może zagwarantować poszanowania tego prawa.

144 Jednakże, o ile przestrzeganie przez SRB obowiązku uzasadnienia jest konieczne w celu zapewnienia ochrony sądowej adresatów jej decyzji, o tyle z powyższego wynika, że ocena Sądu, zgodnie z którą SRB naruszyła w niniejszej sprawie ten obowiązek, opiera się na koncepcji wspomnianego obowiązku, która jest obarczona błędem co do prawa.

145 Ponadto z orzecznictwa Trybunału wynika, że w przypadku gdy uzasadnienie decyzji powinno było zostać ograniczone w celu zapewnienia ochrony danych poufnych uwzględnionych przez autora tej decyzji, to do niego należy – w razie zwrócenia się do sądów Unii w celu podważenia

tych danych – podanie uzasadnienia przed tymi sądami w ramach spornego dochodzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 110).

146 W razie potrzeby, w celu przeprowadzenia skutecznej kontroli sądowej, zgodnej z wymogami art. 47 karty, sądy Unii mogą w tym kontekście zwrócić się do SRB o przedstawienie danych mogących uzasadniać obliczenia, których prawidłowość jest kwestionowana przed tymi sądami, zapewniając w razie potrzeby poufność tych danych (zob. analogicznie wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 120, 125).

147 Artykuł 88 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 806/2014 wskazuje ponadto na możliwość ujawnienia przez SRB informacji objętych wymogami tajemnicy służbowej, jeżeli ujawnienie to jest konieczne w ramach postępowań sądowych.

148 Z powyższego wynika, że to po przeprowadzeniu błędnego pod względem prawnym rozumowania Sąd orzekł w pkt 143 zaskarżonego wyroku, że należy stwierdzić nieważność spornej decyzji z powodu naruszenia obowiązku uzasadnienia i prawa do skutecznej ochrony sądowej, uwzględniając w ten sposób zarzuty pierwszy, trzeci i szósty przedstawione przez Landesbank Baden-Württemberg w pierwszej instancji.

149 Ponieważ zarzut piąty podniesiony w sprawie C-584/20 P i zarzut drugi w sprawie C-621/20 P są zasadne, należy uchylić zaskarżony wyrok bez konieczności badania zarzutów od drugiego do czwartego podniesionych w sprawie C-584/20 P.

W przedmiocie postępowania przed Sądem

150 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.

151 Tak właśnie jest w niniejszej sprawie, ponieważ Trybunał dysponuje wszystkimi informacjami niezbędnymi do wydania orzeczenia w sprawie.

W przedmiocie uwierzytelnienia spornej decyzji

152 Z orzecznictwa Trybunału dotyczącego aktów Komisji wynika zasadniczo, że uwierzytelnienie tych aktów ma na celu zapewnienie pewności prawa poprzez utrwalenie tekstu przyjętego przez kolegium, umożliwiając tym samym zweryfikowanie, w razie zakwestionowania, pełnej zgodności z tym przyjętym tekstem tekstów opublikowanych lub doręczonych. Uwierzytelnienie to stanowi istotny wymóg proceduralny, którego naruszenie może prowadzić do stwierdzenia nieważności danego aktu i zostać zbadane przez sąd z urzędu (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in., C-137/92 P, EU:C:1994:247, pkt 75, 76; z dnia 6 kwietnia 2000 r., Komisja/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, pkt 40, 41, 51).

153 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że sporna decyzja składa się, po pierwsze, z treści tej decyzji, a po drugie, z załącznika.

154 Z informacji przedstawionych przez SRB przed Sądem wynika, że procedura wprowadzona w ramach tej jednostki w celu zapewnienia uwierzytelnienia takiej decyzji opierała się na własnoręcznym podpisie treści decyzji i karty obiegowej.

155 Uwierzytelnienie treści spornej decyzji zostało zapewnione w sposób wystarczający poprzez odręczny podpis złożony na niej przez przewodniczącą SRB.

156 Co się tyczy załącznika do spornej decyzji, SRB przedstawiła przed Sądem kartę obiegową, podpisaną odręcznie przez przewodniczącą SRB, wyraźnie odsyłającą do dwóch załączonych informacji i zawierających numer identyfikacyjny.

157 Ponadto SRB przedstawiła przed Trybunałem zrzut ekranu odnoszący się do zawartości systemu ARES.

158 Z owego zrzutu ekranu wynika przede wszystkim, że numerem przeniesionym na karcie obiegowej, o której mowa w pkt 156 niniejszego wyroku, jest numer zapisu („Save number") oznaczający w systemie ARES akta odpowiadające spornej decyzji.

159 Wspomniany zrzut ekranu umożliwia ponadto zidentyfikowanie dwóch załączonych elementów wymienionych w tej karcie obiegowej jako, po pierwsze, treści spornej decyzji, a po drugie, załącznika do tej decyzji.

160 Wreszcie z tego samego zrzutu ekranu wynika, że akta odpowiadające spornej decyzji w systemie ARES zostały stworzone i przesłane w dniu 11 kwietnia 2017 r., czyli w dniu wydania spornej decyzji.

161 W świetle tych okoliczności twierdzenie SRB, zgodnie z którym system ARES obejmował w tym dniu plik odpowiadający załącznikowi do spornej decyzji, do którego odsyłała karta obiegowa, należy uznać za wykazane.

162 Oceny tej nie podważa okoliczność, że zrzut ekranu przedstawiony przez SRB wskazuje również numer rejestracyjny (Reg. number), inny niż numer zapisu, oraz datę rejestracji dokumentacji, czyli dzień 13 czerwca 2017 r., które zgodnie z niepodważonymi wyjaśnieniami SRB odsyłają do zamknięcia omawianych akt.

163 W tych okolicznościach odręczny podpis złożony przez przewodniczącą SRB na karcie obiegowej jest wystarczający, aby zapewnić uwierzytelnienie załącznika do spornej decyzji.

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia

164 W zarzucie pierwszym podniesionym w pierwszej instancji Landesbank Baden-Württemberg podnosi, że sporna decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona, ponieważ nie zawiera ona szeregu istotnych informacji, w szczególności w odniesieniu do dostosowania składki ex ante na rzecz SRF za rok 2017 do jego profilu ryzyka.

165 Z pkt 122 niniejszego wyroku wynika, że uzasadnienie spornej decyzji powinno zapewnić, przy uwzględnieniu kontekstu tej decyzji, przekazanie Landesbank Baden-Württemberg informacji wystarczających do zrozumienia, w jaki sposób jego indywidualna sytuacja została uwzględniona przy obliczaniu jego składki ex ante na rzecz SRF za rok 2017 w kontekście sytuacji wszystkich innych zainteresowanych instytucji.

166 W tym celu do SRB należy, jak stwierdzono w pkt 139 niniejszego wyroku, opublikowanie lub przekazanie Landesbank Baden-Württemberg, w formie zbiorczej i zanonimizowanej, informacji dotyczących danych instytucji wykorzystanych do obliczenia tej składki, w zakresie, w jakim informacje te mogą zostać przekazane bez naruszenia tajemnicy handlowej.

167 Wśród informacji, które powinny zostać przekazane Landesbank Baden-Württemberg, aby ten posiadał wystarczające uzasadnienie spornej decyzji, znajdują się w szczególności graniczne wartości każdego z „przedziałów" i odnoszących się do nich wskaźników, na podstawie których składki ex ante Landesbank Baden-Württemberg na rzecz SRF za rok 2017 zostały dostosowane do profilu ryzyka tego banku.

168 Tymczasem bezsporne jest, że informacje zawarte w spornej decyzji i w załączniku zharmonizowanym, a także informacje dostępne na stronie internetowej SRB w dniu wydania spornej decyzji obejmowały jedynie część istotnych informacji, które SRB mogła przekazać bez naruszenia tajemnicy handlowej.

169 W szczególności załącznik zharmonizowany nie zawierał danych dotyczących granicznych wartości każdego z „przedziałów" i odnoszących się do nich wartości wskaźników.

170 SRB wskazała ponadto przed Trybunałem, że w dniu wydania spornej decyzji nie opublikowała także takich informacji na swojej stronie internetowej.

171 Wynika stąd, że sporna decyzja nie jest wystarczająco uzasadniona i że zarzut pierwszy podniesiony przez Landesbank Baden-Württemberg w pierwszej instancji jest zasadny.

172 W konsekwencji, bez konieczności badania pozostałych zarzutów podniesionych w pierwszej instancji, należy stwierdzić nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona Landesbank Baden-Württemberg.

W przedmiocie utrzymania w mocy skutków prawnych spornej decyzji

173 SRB wniosła do Sądu o odroczenie skutków ewentualnego stwierdzenia nieważności spornej decyzji przez okres sześciu miesięcy od dnia, w którym wydany przez niego wyrok stał się prawomocny.

174 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE Trybunał może, jeśli uzna to za niezbędne, wskazać, które skutki aktu, o którego nieważności orzekł, powinny być uważane za ostateczne.

175 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że skutki takiego aktu mogą zostać utrzymane w mocy ze względów pewności prawa, a w szczególności wówczas, gdy bezpośrednie skutki stwierdzenia nieważności tego aktu wywołałyby poważne negatywne konsekwencje dla zainteresowanych osób oraz gdy zgodność z prawem tego aktu jest kwestionowana nie ze względu na cel jego przyjęcia czy też jego treść, ale ze względu na brak właściwości po stronie podmiotu, który go przyjął, czy też ze względu na uchybienie istotnym wymogom proceduralnym (wyrok z dnia 7 września 2016 r., Niemcy/Parlament i Rada, C-113/14, EU:C:2016:635, pkt 81 i przytoczone tam orzecznictwo).

176 W niniejszej sprawie, o ile sporna decyzja została wydana z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych, o tyle Trybunał nie stwierdził w niniejszym postępowaniu błędu wpływającego na zgodność tego aktu z zasadami obliczania składek ex ante na rzecz SRF ustanowionymi w dyrektywie 2014/59, rozporządzeniu nr 806/2014 i rozporządzeniu delegowanym 2015/63.

177 Stwierdzenie nieważności spornej decyzji bez utrzymania w mocy jej skutków do czasu jej zastąpienia nowym aktem mogłoby zagrozić wykonaniu dyrektywy 2014/59, rozporządzenia nr 806/2014 i rozporządzenia delegowanego 2015/63 stanowiących zasadniczą część unii bankowej, która przyczynia się do stabilności strefy euro.

178 W tych okolicznościach należy utrzymać w mocy skutki spornej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona Landesbank Baden-Württemberg, do czasu wejścia w życie, w rozsądnym terminie, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, nowej decyzji SRB ustalającej składki ex ante tej instytucji na rzecz SRF za rok 2017.

W przedmiocie kosztów

179 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.

180 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Artykuł 138 § 3 tego regulaminu, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, stanowi ponadto, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron każda z nich pokrywa własne koszty. Jednakże, jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, Trybunał może orzec, że jedna ze stron pokrywa, oprócz własnych kosztów, część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną.

181 W niniejszej sprawie, mając na względzie uchylenie zaskarżonego wyroku i uwzględnienie skargi w pierwszej instancji, należy z jednej strony obciążyć Komisję, SRB i Landesbank Baden-Württemberg ich własnymi kosztami związanymi z odwołaniem, a z drugiej strony SRB – poza własnymi kosztami związanymi z postępowaniem w pierwszej instancji – kosztami poniesionymi przez Landesbank Baden-Württemberg w związku z tym postępowaniem.

182 Zgodnie z art. 140 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. W konsekwencji Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty związane z odwołaniem, a Komisja, jako interwenient przed Sądem, pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w pierwszej instancji.

183 Zgodnie z art. 140 § 3 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, Trybunał może postanowić, że interwenient niewymieniony w art. 140 §§ 1 i 2 regulaminu postępowania pokryje własne koszty. W niniejszej sprawie należy orzec, że Fédération bancaire française pokrywa własne koszty związane z odwołaniem.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) **Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 23 września 2020 r., Landesbank Baden-Württemberg/SRB (T-411/17, EU:T:2020:435), zostaje uchylony.**

2) **Stwierdza się nieważność wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 11 kwietnia 2017 r. decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w sprawie obliczenia składek ex ante za rok 2017 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2017/05) w zakresie, w jakim dotyczy ona Landesbank Baden-Württemberg.**

3) **Skutki wydanej podczas sesji wykonawczej w dniu 11 kwietnia 2017 r. decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w sprawie obliczenia składek ex ante za rok 2017 na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/SRF/2017/05) w zakresie, w jakim dotyczy ona Landesbank Baden-Württemberg, zostają utrzymane w mocy do czasu wejścia w życie, w rozsądnym terminie, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, nowej decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji ustalającej składki ex ante tej instytucji na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za rok 2017.**

4) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty związane zarówno z postępowaniem w pierwszej instancji, jak i z postępowaniem odwoławczym.**

5) **Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji pokrywa, poza własnymi kosztami związanymi zarówno z postępowaniem w pierwszej instancji, jak i z postępowaniem odwoławczym, koszty Landesbank Baden-Württemberg związane z postępowaniem w pierwszej instancji.**

6) **Landesbank Baden-Württemberg, Fédération bancaire française i Królestwo Hiszpanii pokrywają własne koszty związane z postępowaniem odwoławczym.**

Podpisy